

L'animadversió del clergat cap al valencià pot anar canviant

Dm, 26/01/2021 per Josep-Miquel Bausset

[Del santuari estant](#)

València. Cívica.	JOSEP BLA	<p>Més de 20.000 valencians, seguint les directrius del Concili Vaticà II, demanen l'ús de la seua llengua als actes religiosos.</p> <p>Aquests 20.000 valencians han demanat a l'Autoritat Eclesiàstica que:</p> <p>En totes les comarques de parla valenciana de l'Arxidiòcesi siga adoptada la llengua materna en:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) els actes litúrgics on siga autoritzat l'ús dels idiomes vernacles. 2) l'ensenyança del cateisme. 3) la predicació. 	ATENEU MERCANTIL
Castelló.	SANTIAGO		Entre aquests 20.000 adhesionats destaquem:
Sagunt.	JOSEP LLU	BALTASAR RUI I VIGAR, Magister del	CARMELITES DESCA
da.	Llicenci	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	COMUNITAT DE F
dador del	cúdia d	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	taina.
tic d'Uni-	J. E. MAR	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	JOSEP VICENT MATI
	de l'Ar	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	VICENT GONZALBE
ret Romà.	VICENT G	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	plex". Alacant.
Dret Mer-	AURELI SA	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	VICENT AGUILERA
de l'Au-	Carlet.	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	València.
a.	LLUIS GU	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	JOSEPA SALVADOR.
ueca.	Castelló	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	CARMEL GINER BOI
ecte. Pre-	EMILI BEÜ	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	de Pego.
Algemesi.	VICENT FE	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	ANDREU ALFARO. I
Advocat.	OCTAVI VI	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	MATILDE SALVADO
rial. Va-	RAFAEL CH	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	telló.
r. Valèn-	JOAN CAI	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	VICENT GARCÉS-G
ministra-	MARIA REN	FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	Sagunt.
		FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	JULI FEO GARCIA.
		FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	València.
		FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	PERE PASCUAL. Cal
		FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	València.
		FRANCIS S. MESA, Poner, Albalat	AGUSTI ESCABDINO

Els bisbes valencians, en relació a la nostra llengua, pensen com l'emperador **Carles V** quan deia: "S'ha de parlar a Déu en castellà". I afegia encara: "als homes en francès, a les dones en italià...i als cavalls en alemany". Així ho explicava l'escriptor **Josep M. Espinàs**, el maig de 2016, en el seu [article](#) al diari *El Periódico*, titulat precisament: 'S'ha de parlar a Déu en castellà'.

Espinàs també contava una anècdota divertida, adreçada a aquells que només valoren el castellà i menyspreen les altres llengües: "Al poeta navarrès **Irigoyen** li van donar un premi a Madrid. Ho va agrair parlant una llengua que ningú va entendre. Algú va deduir que Irigoyen havia parlat en euskera, "pel so bàrbar de la llengua basca". El poeta es va divertir explicant-ho: l'idioma bàrbar, rudimentari, negat al progrés cultural en què havia parlat... era el grec! El magnífic grec clàssic".

També els bisbes valencians deuen pensar que la nostra llengua és rudimentària i bàrbara i per tant, no apta per parlar amb Déu. Ells, com Carles V, també pensen que "s'ha de parlar a Déu en castellà". I és que la jerarquia del País Valencià viu en un permanent autoodi per la nostra llengua, excloent-la dels temples.

Els bisbes valencians haurien de seguir l'exemple del **papa Francesc** quan, en el seu viatge a Tailàndia, el novembre de 2019, feia memòria dels laics que van evangelitzar aquelles terres, homes i dones "que tingueren la possibilitat de parlar el dialecte de la seva gent", un fet que el papa definia com "un exercici simple i directe d'inculturació". Per això el papa demanava als tailandesos (també s'ho poden aplicar els bisbes valencians) que no caiguessin en "estructures i mentalitats eclesials que poden arribar a condicionar negativament un dinamisme evangelitzador", com seria a l'Església valenciana prohibir la nostra llengua. El

papa deia també a Tailàndia: “No tinguem por de voler inculturar l’Evangeli cada vegada més”. I estava tan convençut de la idea de la inculturació, que el papa repetí de nou: “No tinguem por de voler inculturar l’Evangeli cada vegada més”. El papa exhortà l’Església tailandesa de la necessitat de “confessar la fe en dialecte, a la manera que una mare canta cançons de bressol al seu fill, donant-li rostre i carn tailandès, que és molt més que realitzar traduccions”.

I després del seu viatge a Tailàndia, el papa, que visità el Japó, davant dels bisbes japonesos, Francesc elogià l’Església que va “acompanyar la cultura japonesa” i “la inculturació”, cosa que no fan els bisbes valencians. El mateix interès per la inculturació l’ha demanat el papa, en l’Exhortació: “Estimada Amazònia”.

No tindre por a “inculturar” i “confessar la fe en dialecte”, seria la manera més sensata d’acompanyar la cultura dels valencians, unes actituds que l’Església valenciana es nega a fer, ja que en rebutjar la nostra llengua, està prohibint la seva inculturació en la cultura del País Valencià. Pel contrari, el papa, sensible a totes les llengües, accepta i protegeix les cultures minoritàries, com va ser celebrar l’Eucaristia en el ritual propi del Zaire, el diumenge 1 de desembre de 2019.

No em resisteixo a explicar dues anècdotes que, sorprès, em contà un jove llatinoamericà que durant cinc anys estudià Teologia a la Facultat Sant Vicent Ferrer de València. A l’hora de l’esmorzar, al bar, els seminaristes valencians (que entre ells parlaven valencià) quan veieren vindre aquest jove llatinoamericà, canviaren el valencià pel castellà, tot i que aquest jove sempre els deia que no canviaren de llengua, perquè així ell podria aprendre valencià. La segona anècdota que em contà aquest jove és més dolorosa i lacerant: a classe, quan un estudiant de Teologia va fer una pregunta en valencià, el professor li contestà en castellà, i a més li recordà a l’alumne que a classe, les preguntes s’havien de fer en castellà, que era la llengua de la facultat. Una autèntica vergonya, tenint en compte que les classes es feien a la ciutat de València, no a Toledo ni a Sevilla.

Evidentment aquestes anècdotes expliquen el despropòsit que suposa que després, els preveres, quan són enviats a una parròquia valencianoparlant, facin tota la litúrgia en castellà, ja que de seminaristes han fet les classes en castellà i han vist com la llengua dels valencians era tractada amb menyspreu i exclosa de la docència.

Els bisbes valencians haurien d’emmirallar-se en l’arquebisbe de Trujillo i president del CELAM, **Miguel Cabrejos**, que va dir: “La conversió integral implica cuidar la natura i les llengües”. Els bisbes valencians també podrien prendre exemple de l’Església d’Angola, que va traduir el Catecisme a l’umbundu, la llengua més parlada a d’aquell país, després del portuguès, que és l’idioma oficial.

Amb tot, la retransmissió cada diumenge (des del passat dia 22 de març) de la missa en valencià des de la parròquia de l’Assumpció de la Mare de Déu de Torrent, per part de la televisió valenciana, és un petit gest que em fa creure que l’animadversió del clergat cap al valencià, pot anar canviant. Perquè és evident que deu haver estat l’arquebisbe de València, qui ha acceptat que la missa retransmesa per À Punt sigui en valencià. I per això vull agrair als amics **Jesús Corbí** i **Jordi Cerdà**, preveres d’aquesta parròquia de Torrent, la seva valentia per fer aquest servei pastoral, que molts valencians seguim. I també vull agrair al director d’À Punt, la seva sensibilitat per oferir la missa en valencià.

Finalment vull expressar el meu agraïment, per la sensibilitat per la nostra llengua (que no tenen la majoria dels preveres valencians), al capellà peruà que celebra l'Eucaristia en valencià a Albalat de la Ribera, en bona part degut al treball de fa molts anys d'un grup de cristians d'aquesta vila, encapçalats pels amics **Adrià Fuertes, Eduard Juan i Eliseu Dasí**, oblats benedictins de Montserrat.

Quan l'any 1965 més de 20.000 valencians van signar un document demanant als bisbes la introducció de la nostra llengua a l'Església, la situació continua igual que fa 51 anys. Tant de bo les paraules del papa Francesc, adreçades als cristians tailandesos i japonesos, facin reflexionar els bisbes valencians. Així, d'una vegada per totes, deixarien de tindre el valencià arraconat i com el papa (que utilitza les llengües pròpies diferents a les oficials) ells també començaren a introduir, a promoure i a defensar el valencià a l'Església.

Amén.